

Brev nummer 3

Til mine tre dejlige børnebørn

Undskyld.

Undskyld at jeg har løjet for jer.

Undskyld at jeg en fjollet gammel kone, der ikke vil glemme den magi min søn skabte.

Undskyld at jeg ikke kunne give slip, men holdt i stedet stædigt fast i mindet om ham og alt hvad han stod for. Fantasien. Legebarnet. Optimismen. Den gale smukke dreng fuld af skøre idéer som ingen anden.

Undskyld fordi at vi voksne forsøgte at skærme jer fra jeres fars svære sind, ved at lyve. Ved at sende far på ferie. Han var ikke på ferie. Han var indlagt for at få det bedre.

Og undskyld for at det var dig Solveig, der skulle finde ham. Det skulle aldrig være dit lod at gøre det.

Men det kan du takke din mor for. Jeres mor gav op. Hun forlod ham, ikke omvendt. Og hun tog jer med. Og det tog livet af ham. Det er jeres mors skyld at far døde. At min søn døde. Og det tilgiver jeg hende aldrig.

Pas på jer selv.

Farmor